

Ниловъ нито погледна ржкописа и го хвърли въ едно чекмедже.

Но той не написа писмото до Галианова. Дваждъ зафаща и го съдира. Идеше му мъчно, чогло да каже неприятностъ, па и да тегли назадъ злочестото си „прѣкрасно“. Нападеше го единъ видъ малодушие, което го раздражаваше...

— Нека върви!... Нѣмамъ врѣме... избѣбра той съ досада.

Ниловъ не чака дълго. Прѣдвѣщанитѣ съчинения — разказътъ и драмата — plus едно стихотворение, (ода) което прославяше Нилова, дофтасахъ въ всичката си свѣжестъ. Тѣ бѣхъ дѣйствиелни отъ каквито и да било поправки — както излѣли изъ душата, тъй си останали и на книгата.

Ниловъ ги гуди да дѣлжтъ затвора съ другитѣ ржкописи.

Писмата отъ Галианова честяхъ. Мълчанието Нилово го необезсърдяваше; той си го обясняваше чрѣзъ занятията, които поглѣщаха „ржководителя му и образаца му“, (титли, що даваше въ писмата си Нилову). Той даже прѣстана да му иска удобрението, като нѣщо излишно: продължаваше само да увеличава съкровището въ чекмеджето...

На третий мѣсець Ниловъ получи първата часть отъ единъ колосаленъ романъ „изъ народния животъ“. Той зафучи съ ядъ ржкописа, който плюсна на земята, сякашъ, исплака, и остана отворенъ на втората си страница. Безъ тая случайность Ниловъ нещеше да узнае, че Галиановъ посвещава романа си нему.

— Подлостъ! избѣрбори той.

Слѣдующето писмо бѣше трагическо. Галиановъ обаждаше за исключването му изъ гимна-